

трибуна АРСЕНАЛ

на стр. 2
Ветерани:
Донка
Дундакова

19 октомври 2012 г. • година II • брой 41

Акценти

АРСЕНАЛЦИ, ГРИЖАТА ЗА ВАС Е СПЕЦИАЛНА!

Ибушев: Сме и ще сме №1

Казанлък не може да съществува и да се представя пред света без марката „Арсенал“. Тя върви заедно с емблемата ни като град на розите.

Това каза в приветствието си към арсеналци - неговите работници, служители и към мениджърския екип, кметът на града Галина Стоянова в словото си на празника на

„Арсенал“.

Над 4 хиляди души събра празникът на фирмения стадион, честван тази година на 5-ти октомври и посветен на 134-та годишнина от основаването на военната фабрика. В словото си кметът на Казанлък призова арсеналци да се гордеят с принадлежността си към марката, защото „няма така-

ва фирма в града, с такава социална политика“. Стоянова припомни също, че във времена на криза никъде не е лесно, „навсякъде и на всички е трудно, безработицата е голяма, но мисълта за вас е специална, затова бъдете спокойни и горди.

Продължава на стр. 3

НОВ ШАНС ЗА „ЗЕЛЕНА КАРТА“

И тази година казанлъчани са сред активните кандидати в щатската лотария „Зелена карта“ - 2013 година. От няколко дни в града в местните foto студии започна предлагането на услугата „попълване и изпращане на формулярите за кандидстване“. Интересът засега е относително слаб, но работещи в студиата са категорични, че в края на пазволения за участие срок - 3-ти ноември, желаещите стават много. Средно между 3-4 кандидати за САЩ попълват документите си само в едно от студиата. Неизвестен е броят на онези, които предпочитат сами да свършат тази работа, без да заплащат на фирма-посредник. Формулярът за кандидстване може да се изтегли от www.dvlottery.state.gov.

Продължава на стр. 6

В БРОЯ ЧЕТЕТЕ:

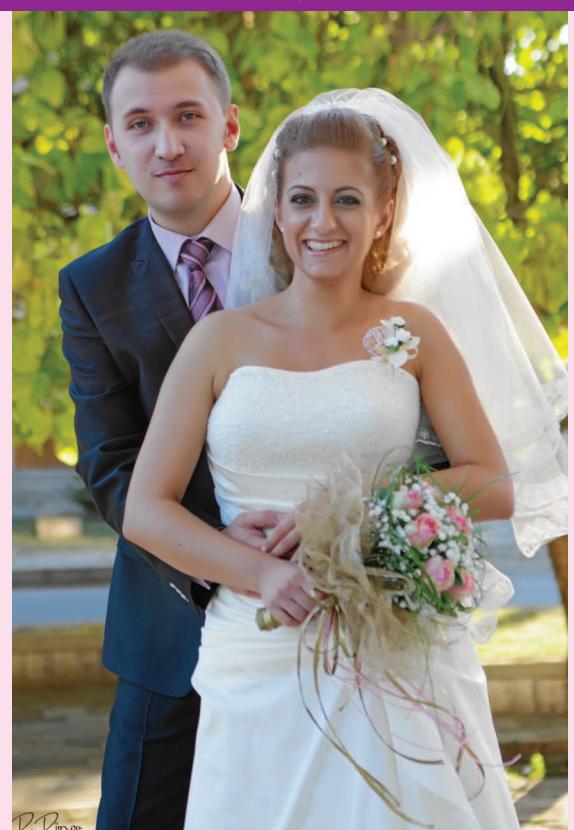
на стр. 5
Арсеналска гордост 2012:
Счетоводителката
Зина Трифонова

на стр. 7
Аз, гражданинът:
Първият омбудсман
на Казанлък

Горчиво!

Красивата Елена д-р Бойчева се раздели с моминството в края на септември. Щастливецът не е кой да е, а личен юнак от счетоводната гвардия на „Арсенал“ - Тодор Бонев - счетоводител от Завод 2.

За щастливото събитие, белязано първия ден на есента, лично кумуваха приятели на двойката - силна ударна гвардия, част

от амбициозния екип на „Арсенал“ 2000 - системният администратор Яни Янев, неговата съпруга - Звезделина - главен асистент по химия в Тракийския университет в Стара Загора и неотразимият шафер - 7-годишният Жани Янев.

ВЛЕЗЕ В СИЛА „СИНЯТА“ ЗОНА

Четири нови паркомата постави Община Казанлък в изпълнение на Наредбата за кратковременно паркиране в града, влязла в сила от 3-ти септември с единомесечен грatisен период.

На практика от началото на месеца по казанлъшките улици, влизящи в т. нар. „синя зона“, паркираните автомобили чувствително намаляха. Гражданите предпочитат да търсят мес-

та за паркиране в съседни глухи улички или да си купят талони за кратък престой. В противен случай ги грози опасността да платят глоба от 10 лева при закопчаване на автомобила им.

Две са мобилните групи, обхождащи улиците на града и следящи за изпълнение на наредбата.

Продължава на стр. 6

Издателски съвет: Николай Ибушев, Янко Запрянов, Цветан Шиков, Добрин Драгнев.
Редакторският съвет: Диана Нейчева, Мария Ращкова, Първолета Петкова, Мария Пискова, Миран Маденджиян, Венко Юнаков.
Със съдействието на КНСБ и КТ „Подкрепа“ в „Арсенал“ АД.

Донка Дундакова:

ИСКАМ ДА ЧУВАМ МУЗИКАТА НА ДЕТСКИЯ ГЛЪЧ

Донка Дундакова идва като детска учителка в арсеналската градина след спечелен кон-

когато от някъде се носи детски плач, някоя учителка не си е свършила

**Донка Дундакова (втората отляво на дясно)
с колеги и възпитаници на ЦДГ „Аврора“**

курс. И веднага усеща радостта на целия колектив, който ѝ показва, че тук е добре дошла и истински желана. "Едва ли някой може и да е допускал колко тясно е свързана работата в детската градина на „Арсенал“ с дейността на самото предприятие и неговото ръководство", разсъждава на глас Дундакова, работила тук от 1965-та до 1997-ма година. Родители, ръководители, работници и специалисти не отказват нито веднъж, когато детското заведение има нужда от нещо - от малки ремонти по базата и уредите в градината до купуването на нова техника и старта на ново строителство. Споменът за това отлично сътрудничество и днес просълзява Дундакова, която навремето, пред колежки от други градини, дори изпитвала известно неудобство, че работи именно в арсеналската, където проблеми просто нямало. Всички заводи се включвали, щом децата имали нужда от нещо.

Даже парното в детската градина е направено от арсеналци. Емоцията от усещането за подкрепа отвсякъде за учителките идва и от посрещането на директорката Мария Петрова. Нейната строгост и пределна взискателност в името на децата далеч не пречела на добрия тон в колектива - точно обратното: всички се стараели да работят всеотдайно, с любов, да измислят всеки ден нещо ново и различно, за да изненадат децата, да направят живота им в детската градина истински щастлив. И не на последно място - полезен за тяхното бъдеще. И се получавало. Наистина. Отличната диплома на Дундакова от Пловдивския университет, както и престижният клас квалификация, дали много, но някои неща се учат само в практиката. От директорката Петрова Дундакова и другите учителки научили, че децата трябва да се посрещат непременно с усмивка, че

добре работата, че никога една учителка не може да си позволи пред детските очи да бъде тъжна или без копче на дрехата... Красо-

познания на децата, Дундакова, с акордеон в ръце или на йониката, ги научила на песни от какви ли не езици... Тя още сънува сценичната треска пред детските тържества..., още си припява и специално написаните за арсеналската детска градина песни по различни поводи. Имали си даже химн, имали си и песен за първата в Казанлък програма „Стъпка по стъпка“, осъществена в детската градина по идея на Галина Стоянова тогавашен директор, сега - кмет на Казанлък. „Имах невероятният късмет да работя с прекрасни директорки - Петрова, Дачева, Даракчиева, Стоянова, които ни амбицираха да работим интересно и нетрадиционно за развитието на децата“, спомня си Дундакова. Заедно с колежки като Драганска, Дамянова, Боева, Фотева, Стефанова, Пенева, Дончева /"да не пропусна някого!"/, превръщали работата в удоволствие, без никога заплашването, по правило - ниско, да е било мотив за присъствието

ка, Дундакова не помни, но едно пораснало дете си я гледа всеки ден. Цял живот.

С болките на днешното време, възпитала толкова казанлъшки деца, Дундакова, като всеки българин, тъжи, че много от тях, като Данчо, вече не са в България. Затова с надежда, виждайки случайно сред снимките-спомени изписан за манифестация лозунг: „Децата са златният фонд на Родината!“, Донка Дундакова ми казва: „Иска ми се и днес да бъде така...“

В Арсеналската градина са първопроходци

Още през 70-те години на 20-ти век взимат децата с автобус от кварталите, където живеят. Усмихната учителка ги поема от близките им на вратата на автобуса в 7 сутринта и ги придвижва директно до групата. Пионерските действия продължават във времето. В „Стъпка по стъпка“ моделът на обучение и възпитание се разчува totally и децата за пръв път излизат от масовката на групата - сами

„Един живот!...“ - така просто, но с много вложена емоция, определя годините на работата си в детската градина на „Арсенал“ Донка Дундакова. „Не съм имала никакво раздвоение, напротив - винаги съм чувствала, че съм на точното място, че съм попаднала в Рая...“

С усещането, че се срещам с човек, за когото учителстването е призвание, съм сигурна, че „другарката Дундакова“, както помнят стотиците казанлъчани своята детската учителка от ЦДГ „Аврора“, по-късно „Буратино“, далеч не преувеличава. Защото, точно така, както Дундакова познава по очите и усмивката порасналите днес деца, свои възпитаници, точно така - по очите и усмивката, аз разпознавам у нея обичта. Обичта към работата с децата, при това - именно децата на „Арсенал“, защото, както Дундакова казва: „Нищо и никога не сме правили в детската градина, без да се усещаме като част от „Арсенал“. На прaga на почти 80-тата годишнина на най-старото фирмено детско заведение у нас не може да не си кажем онова, което ми казва Донка Дундакова: „Толкова голяма, толкова пълна и дълга история...!“

тата учителката трябвало да изльчва навсякъде и винаги - и с външния си вид, и с онова, което прави.

„Ние не отивахме на работа, отивахме да творим!“

В детската градина учителките от онова време са „истински фури“, разказва Дундакова. И още: „Бяхме актриси!“. Това личи не само от снимките с маскени облекла: учителки - снежанки; учителки - Баби Мечи; Баби Марти... Творческият дух наднича от запечатания в черно-бяло възторг на стотици деца в панделки и всевъзможни костюми по десетки тържества, открити уроци, рождени дни..., манифестации, даже - посрещане на чужестранни делегации. Защото в „Арсенал“ било честа практика чуждите гости да се водят в детската градина, с която всички се гордят. Затова, грижейки се за музикалната култура и

в детската градина. Дадената любов, очевидно се връща...

Сигурно затова, накори при среща с Данчо - някогашен малчуган от детската

избират кътовете, където да прекарват времето си в занималнята, превърнала се едновременно в кухня, творческа лаборатория или художествено ателие. Про-

**С колеги сред тях и днешният кмет на Казанлък
Галина Стоянова (правата най-вдясно)**

градина, „другарката Дундакова“ с мило изумление научава, че една снимка никога не слизала от стената на стаята му. Никога. Снимката, от която се усмихват Данчо и любимата учител-

грамата, доведена в Казанлък от Галина Стоянова, е истинско предизвикателство за учителките, защото така се работи по-трудно. Но всички, дори майките, които идват по време на занима-

нията, са заразени от ентузиазма на сегашната кметица „да разчупи модела, да развие нови идеи...“. Още преди „Стъпка по стъпка“, където са първи в Казанлък, в ЦДГ на оръжейницата разработват членен опит, от който се ползват и други колежки. В арсеналската градина, например, всяко дете от групата по конструиране има собствен конструктор... Като се знае колко трудно се намираха по онова време детските конструктори и колко скъпи бяха, тук отново се вижда намесата на заводското ръководство...

Доброто в работата от онова време Дундакова отчита и във възможността преподавателите от различните детски заведения да обменят постоянно опит в работата си, наблюдавайки уроци и практики едни от други. Безценно за децата е и абсолютната грижа за здравето - два пъти годишно се правят облъчвания, закаляват се с водни и слънчеви бани през лятото, всеки месец ги посещава зъболекар, излизат на излети и наблюдения сред природата, ходили дори до границата, където качили децата на вишката..., храната се подбира по специално меню. Липсата на прясно месо дори в един ден веднага се компенсира с доставки от заводското стопанство на „Арсенал“, помни Дундакова. Свежите зеленчуци са ежедневие. А за да се допълни грижата за здравето и с грижа за възпитанието в добри обноски, децата хапват при абсолютно спазване на културата на хранене в ресторантите - от приборите до подредбата на масата...

Дали учителката си върши работата с децата добре, се следи стриктно от директорката в дневника с планконцепти за деня, където ден по-рано се описва всяка стъпка на обучението и въз-

питанието - от уроците до разположението на децата по килимчето...

Продължава на стр. 6

Продължение от стр. 1

Сме и ще сме №1

Аз съм спокойна за Казанлък, защото порталите на „Арсенал“ са отворени и работят“, каза още Стоянова.

Кметът на Казанлък има в трудовата си биография над 10 години работа в оръжейницата, от които десет като директор на фирмения детска градина „Буратино“.

Именно нейни възпитаници откриха по традиция и тазгодишния голям празничен концерт на стадион „Арсенал“, продължил близо 3 часа.

На трибуната сред мениджърския екип застанаха представители на двата фирмени синдиката - в лицето на техните председатели - на КНСБ Атанас Бозов и на КТ „Подкрепа“ Любомир Лалев, представители на РС на двата синдиката на градско ниво, лидерът на Федерацията „Металелектро“ Асен Асенов, дългогодишният генерален директор на ДСО „Металхим“ Илия Гунчев, както и трима от бившите арсеналски директори - Стефан Дамянов, Иван Иванов и Алексей Желев. Гости на арсеналския празник бе цялото ръководство на Община Казанлък, предпое-

ла да уважи с цялостно присъствие празника на „Арсенал“, съвпаднал с вицепремиерска визита и парад в областния град.

Словото си изпълнителният директор Николай Ибушев благодари на всички арсеналци за усилията, оптимизма и всеотдайнността, с която работят за развитието на предпри-

Снимки: М. Маденджиян

ятието. Той изрази и специална благодарност за труда и приноса за развитието на фабrikата на тазгодишните 51 първенци в труда. „Те са много повече, но само толкова места има в Алеята на първенците“, каза той.

Изпълнителният директор благодари на всички работещи в „Арсенал“ и на техните семейства за търпението в труд-

ните времена и изрази вяра и оптимизъм, че фабrikата със 134-годишна история я чакат по-добри времена.

„Аз съм оптимист, трябва и вие да вярвате в бъдещето!“, каза Ибушев.

Специална благодарност към групата Експерти за Казанлък, голяма част от които са арсеналци, изрази от празничната трибуна кметът на Община Казанлък Галина Стоянова. Тя благодари за подкрепата и професионалното отношение към проблемите на града и общината.

За втора поредна година празничният концерт на „Арсенал“ бе воден от Драгомир Драганов, взривил публиката, и по-специално дамската част от нея, с изпълненията си.

Фолк дива Юона /Нели Владева/ - дъщеря на арсеналци, група „Грамофон“, балетна формация „Дива данс“, танцовият клуб „Киара -Н“, ансамбъл „Арсенал“ и кукери от Голя-

мо Дряново бяха участниците в празничния концерт. По традиция, преди началото му, на фирмения стадион се играха финалите от празничните спортни турнири. Тазгодишният безспорен победител във футбола е отборът на Завод 1.

Деляна Бобева

40 години назад

АРСЕНАЛСКИТЕ ТАНЦЬОРИ ОМАГЬОСАЛИ ИСПАНЦИТЕ ПРЕЗ 1972-РА

Да танцуваш в Испания – било невъзможна мечта | чер по 15 минути за всеки от | бравима била „Шипченска | напълнили цяло едно купе с | пали от етикетните целувки | съставите, на нашите отпус- | легенда“, кой знае защо, | храна, което пътувало с тях | на посрещачите като от не-

„Беше велико! Беше изумително! Непременно трябва да си спомним за това...!“ С тия възклици остава в сърцето на Никола Малчев турнето до Испания на арсеналския танцов ансамбъл, станало преди точно 40 години. 14 мъже, 16 жени, 6 души оркестър, 5 водачи, преводачка и дори журналистка, отразила събитието в национален седмичник за култура, вкусили от славата на артиста в Мурса – невероятно красиво място, известно с обичта на хората си към изкуството.

Месец и половина репетиции след работа с голям ентузиазъм, някога и по 5 часа вечер, стояли зад голямата радост на българите – арсеналци, станали най-обичаната група на фестиваля, събрали танцьори от 11 страни: Франция, Филипините, Италия, Белгия... Арсеналци танцуваха на сцената заедно с танцьори от Саламанка и Малага. И в тая богато екзотична компания родните ритми на българското със „Сватбена ръченица“, „Крайдунавски танц“, „Лазарки“, женските „Кукли“, „Казанлъшка сюита“, „Левенти“... така безапелационно сграбчили сърцата на публиката, че дори за собствено изумление, нашите станали първи сред всички участници.

През целия си живот корепетиторът на ансамбъла Кольо Малчев, иначе – арсеналец от електрокарната, винаги, щом чуе по телевизията „Мила, Родино“ край някой почетна стълбица, се връща към неописуемата тръпка, преминала през него под звуците на български химн и гледката при вдигането на трибагренника на фестиваля в Мурса през 1972-ра.

за арсеналец през времето на Желязната завеса между Източна и Запада. И – за малко да си остане просто мечта, защото, когато поканата за участие идва от Комитета за култура, шефът на „Металхим“ в Сопот, небеизвестният генерал Ямаков, отсича: „Не! Нямам да играем на капиталистите.“ Работата определи партийният секретар. Неволно подочул важния разговор, въпросният секретар поел на своя глава отговорността и разписал Турнето на славата. Казанлъчани тръгват за Испания на 5-ти септември 1972-ра с влак от София. И с ясното съзнание, че имат отговорната задача да представят „Арсенал“, Казанлък, Родината и целия Социализъм. Тръгват със самочувствие, защото вече са спечелили златен медал от Републиканския самодеен фестивал, а и ръководителят им – Бай Кольо Рачев, имал орден „Кирил и Методий“ първа степен. Тръгват и с „едно на ум“ – още в горичката преди София хората от ДС свалят всички от автобуса за важен инструктаж: да не се поддават на капиталистическа вербовка!/царят живее в Испания и има свои агенти.../. В Испания обаче станало

нали по половин час! Публиката на касите не искала да влезе, ако българите не играят. Арсеналци станали звезди! В листчетата старателно подредени спомени Кольо Малчев е записал: "... Голям успех. Сватбената ръченица: след първата част – прегръдки, целувки и колко голяма радост!“. И още: „След концертите край нас се трупаха стотици, всеки се интересуваше с питания, гледаха кавала, гайдата, гъдулката, опипваха и се чудеха“. Пък и нашенци не се крият, където идат, веднага вадят инструмента и почват българско хоро. Навсякъде в 300-хилядния испански град ги преследвали и викали „Булгар! Булгар!...“ Посрещнал ги дори кметът – губернатор със съпругата си! Никой не вярвал, че са самодейци, камо ли, че работят в машиностроителен завод... Президентът на фестиваля лично се усъмнил в това. Всички обаче на приема накрая на празниците се хванали на българското хоро, извilo се в голямата зала в по 10-15 ката. Само арсеналските танцьори били снимани от испански и френски камери и телевизии...

7 солисти пяли и свирели на испанците, вокалният

според спомените на Бай Кольо Малчев, по легенда с вплетен елински сюжет...

Върхът на радостта дошъл на 9-ти септември

Точно в деня на националния празник ансамбълът на казанлъшката оръжейница вдигнал на крака публиката с „Мила, Родино“ и с българския флаг: класирани сме първи! Идва втора покана за друг фестивал в Испания... Но все пак, това е времето на Желязната завеса.

Турнето в Испания като чели е най-яркият житейски спомен за акордеониста Кольо Малчев.

При това – гарниран с порядъчно български случки по пътя от Балканите до Европа и обратно.

Типично по български, нашенците останали „глад-

през дългата Европа и ги чакало обратно за ядене „на корем“ след автобусния преход през испанските планини на граничната гара с Франция Порт Бу. Там пък, родният жепейски вагон, в очакване на връщането на арсеналци от фестиваля, се „загубил“, тъй като шафнерът го заря-

простим грях, че домакинята – губернаторска съпруга, се подсмихвала зад ветрилото си деликатно, арсеналските танцьори, нашенците, си останали любимците на публиката в Мурса – 1972.

Както, според Малчев, „Арсенал“ си остава за тях „Висша Школа за възпита-

друго – вместо нашенци да се поведат по испанците, испанците се увлекли по нашенското. Наместо първоначално планираните всяка ве-

състав наброявал 10 женски гласа с две солистки към танцовия състав. 20 танца подготвили арсеналци за участието в Испания. Неза-

ни“ от саламите, нарязани на прозрачни парченца и листата маруля в чинии. Типично по нашенски,

зал заради плажа, а местните железнichi го разкарвали насам-натам по линиите в търсene на собственика му. Заради БДЖ – купете, заредено дроге с луканки и „Плиска“ от ръководителя на групата Деню Димитров, нему излязло прозвището „БДЖ: Бай Деню дава Живот“. Приказката тръгнала из „Арсенал“ през годините, като се почнала по време на испанското турне от една реплика на акордеониста Малчев...

В Италия арсеналци за пръв път през живота си видели стачка

При социализма стачки нямали. Обаче, заради италианската стачка, нашите за малко да изпуснат фестиваля, ако някой не се сетил да подкупи организаторите с кашонче „Плиска“. Номерът минал. Вагонът бил преместен на централна линия и потеглил към славата на арсеналската Мурса – 1972... Където един от групата изчезнал, но не защото бил вербуван от царя, а защото се заплеснал по витрина в огромен магазин. Нищо, че оправили набързо шведската маса от хапки и сувенири, че се дър-

ние“: „В ансамбъла си помагахме, плачехме един с друг и един за друг...“ Станали дори и десетина семейства – все добри семейства, заради общата любов към музиката и фолклора. Така – с любов и радост говори за ония дни тогавашният корепетитор, който, станал „ансамбалдия“, едва ли не насила, харесан от началника си – Иван Милчев, без дори да бил чувал думата „корепетитор“. Което не пречи 40 години по-късно разпаленият акордеонист да пази всички спомени от времето на участието си в арсеналския танцов ансамбъл като реликви: знаменце от фестиваля в Мурса, старателни записи, значка, книжка с програмата и сведения за участниците, афиши от концерти къде ли не у нас и в страните от Източния блок, снимки... Спомени, които Никола Малчев, който чака поредния брой на „Трибуна „Арсенал“ винаги с нетърпение, непременно иска да сподели, защото: „Беше неописуемо!“.

Диана Нейчева

Алея на славата 2012: Зина Трифонова

ТУК ВИНАГИ ИМА КОЙ ДА ТИ ПОМОГНЕ

Зина Трифонова е една от новите отличени наскоро арсеналки в празничната Алея на славата, която се подрежда в казанлъшката оръжейница всяка година за Деня на машиностроителя. Както почти всички в този виден списък, и тя категорично твърди, че е попаднала в Алеята не толкова заради собствените си успехи и лични качества, колкото - заради уменията на целия екип, в който работи като ръководител на отдел „Икономически“ в Завод 5. „Отличието е отличие за всички, работим заедно - от счетоводството - плановиците, статистиците и ценовициите до технолозите и конструкторите“, споделя Зина. Сигурно затова Трифонова е категорична в още едно свое становище: „В „Арсенал“ никога не можеш да останеш несигурен при решаването на който и да е професионален проблем. Тук винаги има с кого да се консултираш, винаги има кой да те консултира, кой да ти помогне - от колегите, до специалистите от ръководството, дори лично, ако се наложи, се търси намесата на икономическия директор на „Арсенал“ - Янко Костадинов“. Чувството за сигурност и развитие в професията за Зина Трифонова е провеждането във времето мотив, който я задържа да работи тук с ежедневното усещане: „В „Арсенал“ ми харесва!“

Днешният ръководител на отдел „Икономически“ на Завод 5, Зина Трифонова, прохожда в командната зала на леяната в Завод 5. Професионалното й израстване е като по учебник за кариерно развитие в системата на големите фирми - от производството до ръководните звена. Десет години Зина Трифонова, която днес координира работата на 22-ма души икономисти, е наблюдавала изпълненията на задълженията на работниците - леяри като оператор на командното табло. После за две години е плановик и себестойчик, а от 2003-та е ръководител на отдел.

Зина Трифонова не прави изключение сред хилядите арсеналци, дошли на работа в казанлъшката оръжейница заради семейната традиция. И двамата ѝ родители са работили в Завод 5. Всъщност, Зина идва в „Арсенал“ далеч по-рано от 1990-та, когато постъпва на работа. Идва като ученичка в професионалното училище на „Арсенал“, после завършва и финанси във Великотърновския университет. Тогава е времето на големия наплив за работа в банките и Зина мечтае също да работи във финансовата система, но с времето разбира, че в производството може да научиш много повече, защото работата е разнообразна, ежедневно се решават различни професионални задачи, сложно е, но затова пък - интересно. „Така съм се срасната с това, което работя, че се чувствам на място си и не мисля, че вече бих могла да работя другаде.“, споделя Зина Трифонова.

Всъщност, Зина е като повечето икономисти, където и да работят те. Типично

за тази професия е да се остава „зад кадър“ - далеч от светлините на прокекторите, макар зад всеки фирмени успех всъщност да стои истински професионален мениджмънт, основан на сериозни икономически информации и анализи. Затова никак се утврдям, че с притеснение говори за себе си. За ръководната работа я предлага нейният началник навремето - Колю Колев, в чийто отдел Зина работи. Тук професионалното разви-

зина, като повечето арсеналци, е абсолютно искрена в тези думи. Като икономист, днес тя е доволна, че тук вече се работи с автоматизирани информационни системи като ERP, които подобряват организацията на работа, заменят ръчното отчитане и контрол върху работата и дават възможност за ежедневна информация за дейността в отделните производствени звена. Така се улеснява достъпът до информация за всичко, което

трудностите на работата за Зина не идват от професионалните задачи, макар остойностяването на труда, при ремонтите например, да изиска всеки път конкретни изчисления и много разнородни познания за работата в завода. Тези трудности се решават съвместно от ценовици, статистици, плановици и технолози, с които се работи в екип. Най-трудното, което Зина Трифонова е преживяла като ръководител, е в моментите, когато

Трифонова, която от практиката е видяла, че арсеналци проявяват разбиране в трудни моменти. „Хората искат да бъдат разбиращи и аз се опитвам да ги разбирам, мисля, че успяваме да се сработваме, за мен това е много важно...“, споделя още Зина Трифонова.

Семейната традиция да се работи в „Арсенал“ Трифонова се надява да бъде продължена от малката ѝ щерка. Голямата Лилияна е в Англия, оттам зарадвала семейството дори с първото внуче, което ми звуци направо абсурдно, защото Зина Трифонова със сигурност изглежда като момиче, камо ли да има внуче... Малката Николета е още ученичка, двете с мама са заедно във всеки възможен момент от свободното време - от фитнеса до обиколките по магазините, обичани от всички жени. Иначе, Трифонова обича да си почива и с книжка в ръка, гледа и филми, с което също не прави изключение сред арсеналци. В нейния отдел „Трибуна „Арсенал“ се чака като топъл хляб“, разпределя се по производства и се чете повсеместно. „Вестникът“ се чака като арсеналски празник..., усмихва се Зина Трифонова, за която Денят на машиностроителя, празнуван наскоро в „Арсенал“, е не толкова денят, в който получава награда като отличник в работата, колкото празникът, който радва всички в огромното арсеналско семейство. Денят на Споделената радост. Каквато Зина се опитва да открива във всеки обикновен работен ден тук вече близо 20 години. Радост, заради която и остава в „Арсенал“.

Диана Нейчева

тие на Трифонова също е типично за арсеналската система - кадрите се отглеждат на място и когато покажат достатъчно умения и опит, поемат ръководни функции.

„В „Арсенал“ научих много“

се произвежда, данните се ползват за актуални анализи и контрол от страна на фирмено ръководство, което подобрява ефективността и дава възможност производството да се усъвършенства, обяснява ръководителят на отдел „Икономически“ на Завод 5.

при криза, както е тази година, се налага хора да си отиват от „Арсенал“. Тя обаче е непоправим оптимист: „Вярвам, че в „Арсенал“ ще се справим с всичко, че ще получим нови поръчки, че ще се намери решение, че работа ще има и хората ще са спокойни“, ми казва Зина

Продължение от стр. 2

...МУЗИКАТА НА ДЕТСКИЯ ГЛЪЧ

Арсеналската градина дала и много таланти

Няма как да е така, щом тук музиката и изкуството били на такава почит. Малчуганите се учили да играят хорца с помощта не само на учителките, но и на професионален хореограф - Христо Стоянов, ръководителят на фирмения ансамбъл. Така се стигнало дори до участие на децата от градината в общ концерт с големите от ансамбъла... Всяко дете знаело поне по една народна песен... Децата се явявали на конкурси, печелили награди, като тази от Сопот. Музикална арсеналска чуднотека през 1992-ра, народна седянка, мюзикъл „Вълшебната фея“ през 1996-та... В историята на публичните изяви на градината снимките пазят дори кан-кан! От него до истинския балет за някои крачката се оказала само една. Солистът на балета на Операта в Стара Загора, Станко Танев, който преподава и в казанльшка балетна школа, също бил забелязан като талант първо в арсеналската градина. Някога, още тригодишна, в главната роля на „Зайченцето бяло“ музикалната Вики, открита от учителката си Дундакова, днес е в Пловдивската консерватория. Солистката на руски песни Ганета отиша в Музикалното училище в Стара Загора... Тук първо били разкрити и актьорските дадености на Дарина Павлова, днес повече известна като елитна ексбизнесъпруга, но все пак - актриса с диплома от НАТФИЗ... На тези свои възпитаници Дундакова наистина се радва, а те не са единствените... Децата се включвали в безкрайните тържества и концерти с огромно желание. С едно изключение: никой не искал отрицателните роли... Склонявали ги единствено с мотива, че да играеш отрицателна роля е поучително и предпазва другите от лоши постъпки.

В тази културна дейност на градината заводското ръководство също помага - не се щадят средства за скъпи костюми, народни носии, даже - руски облекла за децата, с които се посрещат и делегации... Главният счетоводител Кърпачев никога не отказвал на директорката, понякога искането за финансиране се подсилвало и от учителки от колективата, от родителите, пръснати навсякъде из „Арсенал“, всички помагали кой с каквото може...

Само с такива грижи се отглеждат щастливи деца и се градят стойностни личности, знае от опит учителката Дундакова. Знае го от щастието в погледите на децата, даже у вече по-расналите. „Ей тези погледи на децата ми липсват!“, почти през сълзи споделя детската учителка. Такава тя се усеща и сега, защото за нея няма бивши детски учителки, те си остават такива завинаги... Активността, живостта от годините на близост с децата и надеждата, която те носят, остават и във времето, когато вече е дошло пенсионирането - Учителката продължава да живее.

Виждам това в перфектния външен вид, в искрящия поглед, достолепната визия и дълбоката емоция в очите на Дундакова. Онаиз емоция, която носи само детският глъч. „Обичам детския глъч! Искам да чувам неговата музика!“, казва и днес Донка Дундакова. В края на срещата ни една от десетките арсеналски детски учителки от щастливото детство на хиляди деца изважда от отдавна неотваряна папка две рисунки с дата 31-ви май 1978-ма. На прага на своя първи клас, прощавайки се с детската градина и любимата учителка, две деца - Сергей и Мариана, рисуват за спомен другарката Дундакова. Тя още ги помни. Помни всички. И когато ги срещне на улицата случайно или когато идват при нея в семейния магазин, където Дундакова и сега продължава да раздава усмивки, учителката играе с някогашните малчугани такава игра - казва им: „Стоп! Не си казвай името! Сега ще си го спомня!“. Тайната за отговора: по очите и усмивката ги познава. Защото очите и усмивката пазят любовта. Онаиз любов, която Дундакова непринудено изказва с основа: „Колко красиви деца!“, когато гледа снимките със спомени. Онаиз любов, за която непременно иска да кажем колко е важна. Любовта, която издава у всекиго от нас онова дете, което, въщност, винаги продължаваме да искаме да бъдем.

Диана Нейчева

Продължение от стр. 1

НОВ ШАНС ЗА „ЗЕЛЕНА КАРТА“

Ако все пак не владеете английски на ниво, което ви гарантира правилно и без грешки изпращане на документите за кандидатстване, то тогава варианът „посредник“ върши добра работа. Срещу 10 лева снимката ви се превръща в нужния размер и формат, още толкова струва и услугата по попълване на документа. При положение, че имате семейство, но кандидатът сте само вие, то снимките на съпруга или съпругата и децата до 21 години са задължителни. Всяка една такава снимка, прикачена към документа – формуляр за кандидатстване, е по 10 лева.

Ако и двамата партньори желаят да участват самостоятелно в лотарията „Зелена карта“, то е наложително всеки един от тях да изпрати документи, като към тях приложи снимки на членовете на семейството си.

До няколко дни се получава и самото потвърждение за изпращането на документите.

Участвалите в лотарията следва да пазят номера си за потвърждението до 30-ти юни догодина, защото само по този начин могат

да проверят дали са сред късметлиите в лотарията за 2014 година. Информация - дали сте сред печелившите, може да се търси от сайта, откъдето е изтеглен формулярът след 1-ви май догодина.

Назад в годините казанльчани са сред най-активните български граждани в лотарията „Зелена карта“ над 200 са спечелите такава само за последните 10 години.

Сред тях има и късметлии, отказали се да заминат за Страната на неограничените възможности в последния момент. Миналата година не са стегнали куфарите си за там и семейство пенсионери, попаднали сред късметлиите в лотарията.

До 1-ви декември тази година е срокът, в който всеки, който желае да опита късмета си в най-популярната лотария за емигранти, може да направи това.

Преминалите сибото на лотарията твърдят, че България е една от страните в Топ 5 за последните години, с най-голям брой късметлии в лотарията „Зелена карта“.

Деляна Бобева

...„СИНЯТА“ ЗОНА

С новите паркомати, поставени на местата, където най-много и най-често спират коли, общият им брой става 12. Предстои закупуването на още.

Наредбата, паркирали без съответните стикери или талони, заплащат глоба от 10 лева.

Десетки фирми и институции предпочетоха да заплатят служебни абонаменти пред опасността от чести пререкания с мобилните групи и заплащането на санкции.

За паркиране в синята зона се закупуват от РЕП-ове и павилиони в съседство четири различни вида талони: от по 40 и 80 стотинки - за 30 и до 60 минути съответно, от 1,20 лева за 1 до 2 часа и 2 лева за паркинг от 3 часа.

Близо 700 са паркоместата на територията на Казанлък, влизщи в т. нар. „синя зона“, определена с приятата от Общинския съвет на града на 27-ми юли т. г. Наредба №30. Преференции при паркирането и при заплащането на стикери имат инвалидите, както и служебни автомобили на различни аварийни технически служби.

Наредбата за кратковременно паркиране не важи за почивните дни, с изключение на съботите, които са работни.

Деляна Василева

Хроника

Три центъра за настаняване от семеен тип и едно защитено жилище за деца ще се изградят в Казанлък в рамките на две години.

Два от центровете за настаняване на деца ще са в кв. „Васил Левски“, третият, както и защитеното жилище, ще са на улица „Петър Ганин“ в кв. „Изток“.

Всички те ще градят на терени, общинска собственост, със средства на ОП „Регионално развитие“, като част от Национална програма за институционализация и извеждане от институциите на деца с увреждания.

В новите центрове и защитеното жилище ще се настанят 12 деца до 3 годишна възраст, останалите места от общия капацитет - 38 деца, ще са за деца

на възраст от 3 до 7 години.

Стойността на изграждането на трите центъра за настаняване от семеен тип и защитеното жилище, заедно с оборудването, е 2 млн. 379 хил. 650 лева, като 85% от тази сума са европейски средства, а останалите 15% средства от държавния бюджет.

Центрове, подобно и на тези, които предстои да се изградят в Казанлък, ще има в Стара Загора - 7 броя и по един в Чирпан и Раднево. Новите домове за децата с увреждания трябва да са готови до края на август 2014 година.

Над 7 хиляди са децата, голяма част от тях с увреждания, настанени в различни социални домове в България.

ТА

Катя Киликчиева:

ТРУДНО Е ДА СИ БЕЗСИЛЕН

Само човек на това място може да се убеди колко мъка има не само в България, в частност и в Казанък

- Г-жо Киликчиева, след 5 години успя ли институцията, която представявате, да се превърне в реално полезна за гражданите, а не, както е в масовото схващане за нея, в институция от типа „арменският поп“? Грубо е, но за много хора се приема точно така.

- За пет години гражданините научиха мястото, където могат да се оплачат. Идват, казват си болките, говорим. Друг е въпросът за какво точно се оплакват. В по-голямата си част гражданите, които идват при мен, имат нужда от консултация в по-сока към кого да се обърнат, за да се реши проблемът им.

- ... тоест имат нужда от консултация, съветник, съвет, упътване?

- Точно така. В много случаи аз съм просто съветник, за това как да постъпят и към кого да се обърнат. И въпросите, с които те идват при мен, не са само въпроси, касаещи отношенията им с Общината. Става дума за въпроси от всякакъв род: кабелни и мобилни доставчици, EVN, ВиК. Когато гражданите не са получавали отговор от тези институции и се е налагало аз да се обръщам към тях, винаги са отговаряли. Не са отказвали на запитванията ми. Не е било пренебрегвано писмо от моя страна. Решавали са въпросите и проблемите в зависимост от това дали има или няма техническа възможност.

- Какъв извод може да се направи от това: че гражданите не знаят правата си и затова се обръщат към Вас или че Вие сте по-лесният начин; че абдикират от проблема си и го делегират на Вас, за да го решите? И в този случай нужна ли е институцията „Обществен посредник“?

- Не точно, че не знаят правата си, а по-скоро не познават структурата на местната власт, не знаят какви са правомощията на кмета и общинската администрация и какви на Общинския съвет. В много случаи не могат да направят разлика. И не става дума за абдикиране, не съм се наела да върша нечия друга работа. Въпросът е в това, че гражданинът е бил консултиран какво да направи, как да направи и към кого да се обърне. И, ако не му се реши въпросът, тогава той да се обрне към мен и заедно да решим какво да правим. И още нещо, по-възрастното и средното поколение няма да успеем да научим, но с младите трябва да се работи - с учениците от горния курс, за правата им на европейски граждани, за гражданското общество, за местната власт, за централната, за изборите и т.н. Трябва само интерес и инициатива от страна на директорите

на училищата. Правили сме такива срещи в часа на класния в МГ „Н. Обрешков“, в ПГ „Ив. Хаджиев“, ПГ по лека промишленост и туризъм.

- ... а самите институции се съобразяват с институцията на обществения посредник?

- Да, съобразяват се и отговарят на поставените от мен въпроси и проблеми. Отговарят точно, почтено.

- Не е тайна, че институцията Омбудсман е институция за развитите демократични държави, а не за държава като нашата, където демократичността и правата в много отношения са лишени от съдържание. Комфортно ли се чувства човек, който рабо-

т с местната власт, доколко еуважавана институцията Ви? Останахме с убеждението, че някак всички се опитваха да Ви игнорират, да Ви пречат, да омаловажат институцията на омбудсмана. Останахте ли с усещането, че това, което правите, е важно и за местната власт?

- Да, институцията на омбудсмана е за развитите демократии и това е видно от текста на чл.21-а от ЗМСМА, който урежда съществуването на обществения посредник и който е писан на кояно. А това, което правя, е важно. И става ясно по време на отчета ми, който правя всяка година и се разглежда от всички постоянни комисии в Общинския съвет. Внасяла съм предложения до Общин-

такива предвид. Аз самата съм писала такива, така че не смятам, че по отношение и по линия на Общинския съвет има никакво игнориране на институцията на омбудсмана. По-скоро, след като не се познава добре същността на институцията, оттам произтича и никакъв вид неразбиране на дейността, едно особено състояние: уж го има, а пък го няма. По отношение на общинската администрация в миналия мандат /вторият на г-н Дамянов/ първоначално всички въпроси на гражданите и жалби ги изпращах до него. Те се бавеха безкрайно много, но то не е тайна, че при него трудно вървяха документите. Тогава реално престанах да комуницирам с него и започнах директно да общувам със зам.-кмето-

казвано от тяхна страна съдействие или помощ. Когато е трябвало, сме се срещали и с гражданите. Имали сме нормална комуникация по отношение проблемите на гражданите и сме търсили решаване на тези въпроси.

- Защо няма дебати, когато се приема Вашият отчет в Общинския съвет на града?

- Няма дебати, защото реално всички постоянни комисии на Съвета са го разглеждали, питали, задавали са ми въпроси за конкретни неща и съм давала отговор. По тази причина не се развива дебат на самото заседание на Общинския съвет. Не мисля, че не им е интересно. Напротив: в този Общински съвет, в състава на който има много нови и за първи път съветници, видях какъв интерес проявиха те към работата на омбудсмана. Задаваха конкретни въпроси, питаха за много неща, което означава че са прочели материала.

- Как изглежда работата Ви през призмата на числата за тези 5 години? Кой е най-сериозният проблем за казанъчани, погледнат от Вашето бюро?

- Числата не са най-важните. Важното е хората, идвайки тук, да си тръгват удовлетворени или поне с мое съдействие да им е свършена работа или да са консултирани правилно. А че има и недоволни граждани, има. Често това е, защото хората не са били прави и са искали въпросът да се реши както те мислят, че трябва и че така е справедливо. Тук вече защитавам правото на администрацията. И все пак, да кажем, че през тези 5 години над 900 души са идвали при обществения посредник да споделят проблемите си, по над 700 от тях съм образувала преписки, решени са повече от 500. Граждани се обръщат към мен по въпроси, свързани със социални дейности, трудово-правни въпроси, въпроси от сферата на ВиК, за мобилни оператори, местната власт, местната администрация, проблеми на екологията, земеделието, транспорта, благоустройството, търговската дейност, устройството на територията, местните данъци и такси, бездомните кучета, сметоубирането и сметоизвозването, уличното осветление, дупките по улиците... различни въпроси. Много въпроси имаше и по етажната собственост и изборите, по преброяването. И до ден днешен идват при мен за консултации по изборите.

Деляна Бобева

Тя е от онези хора, които имат честта и орисията да са първопроходци. От тях да започва. Новото, Промяната, Трудното, Различното. Да правят пъртината.

И паралелно с това има щастието да е от оцеляващите видове. Колкото и да ги бие Животът. Някак... излизват се из житейските лабиринти, събират се и... продължават напук на едриите камъни, които се сипят по главите им. Животът е белязан от разнолики събития и най-вече от работа. Много. В служба на хората. Не е от идеалистите, но определено е социален тип, отговорен за съдбите на хората.

Професията й на инженер от тежките военни специалности я прави и войник в живота. Работила е в НИТИ, в Завод 4 на „Арсенал“, в общинската администрация на Казанък. Отгледала е две пораснали вече деца - син и дъщеря, превърнала се е в емблема на казанъшките избори и в „човекът-избори“ заради дългия си опит на изборджия. В биографията си има и опит да стане кмет на Казанък, стигнал до последната права преди финала. Заради едната съвест, чест и заради едното... предателство.

Три мандата е секретар на Община Казанък, работила е с трима кметове. С последния не завърза мандат. Тръгва си по личен избор и с вярата, че следва нещо по-добро. То идва, но след година. Съдбата я дарува с исторически шанс - да запише името си в местната обществена история като първия обществен посредник /омбудсман/ на Казанък. Казано иначе: човекът - жалби или човекът-пазач на правата, свободите, наредбите и законите. Както пише в дебелите книги.

Търсят я за какво ли не.

За да служи на хората и техните интереси, напуска една от големите си любови и каузи: прекратява 35-годишното си членство в БСП.

От позицията на времето й е трудно да говори за жертвата и смисъла.

Поема новия си пост с мандат от 5 години. И понеже времето е неумолимо и противно на нашите представи за него, някак се изнива бързо. Особено, ако денята е прелял от срещи и хорски проблеми. Така неусетно изтече той и за първия омбудсман на Казанък Катя Киликчиева. Следва избор на нов. Той е в ръцете и съвестта на 25 от 37-те общински съветници на Казанък. И на специална временна комисия по подбора.

В паузата между емоции и страсти, между равносметки, планове и надежди - един непринуден разговор с омбудсмана на Казанък Катя Киликчиева.

ти тази работа в малка община? Как комуникирате

ския съвет за промени в нормативната уредба, има взети ве, директори на дирекции, началник отели. Не ми е от-

зарешените въпроси, наследството за следващия мандат и емоцията БСП - продължението чете в следващия брой.

Честито!

И Живко напусна армията на ергените!!!

При това с повече от богата зестра.

Красивата Люси от Завод 5. Познатият като шофьор на директора по специалните въпроси на „Арсенал“ АД, Живко Станев, си взе чаровната съпруга в последните дни на лятото. Вечно лято да е в живота им и куп деца да шумят в голямата им къща.

Продължение от брой 39

АЙНЩАЙН – ГЕНИАЛНИЯТ ЧУДАК

Скромността на гения.

Славата на Айнщайн достигала връх след връх. Независимо от това, той винаги си оставал скромен, достъпен и непретенциозен човек, с покоряващо обаяние, безмерна доброта и превъзходно чувство за хумор. За почуда на американците, той нямал дори автомобил и телевизор. Несправедливостта и лъжата го докарвали до ярост.

През 1929 г. светът шумно отбелязал 50-ата годишнина на Айнщайн. Юбилярът не взел участие в тържествата, скрил се във вилата си край Потсдам, където с увлечение отглеждал рози и където приемал своите приятели - дейци на науката и културата.

Външният вид.

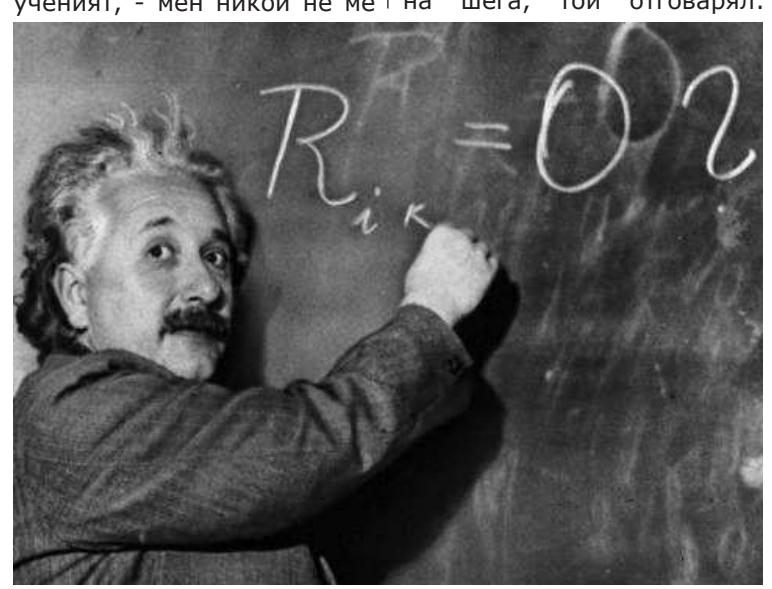
Айнщайн имал кафяво палто, с което почти никога не се разделял, дори след като то съвсем остаряло. Когато още не бил известен, го попитали: „Господин Айнщайн, няма ли да си смените палто?“ „Че защо, - отвърнал ученият, - мен никой не ме

то. Той отвърнал: „И защо? Вече всички ме познават!“ В зрелите си години Айнщайн обикновено се появявал в любимия си обикновен и топъл пулover и с разрошени коси и напълно покривал образа на „разсеянния професор“. „Веднъж щом осъзнаеш, че вселената се разширява в нищото, да носиш рапе става относително лесно“ - казва Айнщайн в отговор на нечий упрек, че е облечен неподходящо.

Невероятното чувство за хумор.

Когато попитали Айнщайн къде се намира лабораторията му, той посочил писалката си.

Една позната настойчиво молила Алберт Айнщайн да се обади по телефона: „Но номерът е доста голям, затова Ви моля запишете си го - 24-361“. „Какво сложно има тук? - учудил се Айнщайн. - Две дузини и 19 на квадрат“. Често го питали: как точно на него му се е удалило да създаде теорията на относителността. Полусериозно, полу на шега, той отговарял:

познава“. Когато станал изключително популярен, пак го попитали няма ли най-после да си смени палто-

„Струва ми се, че причината е в следното. Нормалният възрастен човек изобщо не се замисля над проблема за

пространството и времето, тъй като е мислел за това още в детството. Интелектуално аз се развивах толкова бавно, че пространството и времето започнаха да ме занимават едва в напреднала възраст и, естествено, аз можех да вникна в проблема по-дълбоко, отколкото едно дете.“

За снимката с изплезенния език.

Тази знаменита снимка била направена в деня на 72-я рожден ден на Айнщайн благодарение на нахалството на журналистите и фотографите. Когато един от фотографите за кой ли път помолил Айнщайн „да се усмихне в камерата“, той му показал езика си. Айнщайн подариł снимката на своя приятел – журналистът Ховард Смит, като я надписал: „Тази закачлива гримаса е адресирана към цялото човечество.“ През 2009 г. в Ню Хемпшир една от деветте оригинални снимки била продадена за 74 хиляди долара.

Последни дни. Смъртта.

В края на живота си Айнщайн успял да формулира своята ценностна система: „Идеалите, които осветяваха пътя ми и ми вдъхваха смелост и мъжество, са доброта, красотата и истината“. През 1955 г. здравето му рязко се влошава. Айнщайн написал завещанието си и казал на приятелите си: „Аз изпълних своята задача на земята.“ Марго, дъщерята на Елза, си спомня последната си среща с него в болницата: „Той говореше с дълбоко спокойствие, за лекарите – даже с лек хумор, и чакаше своя край като предстоящо „явление на природата“. Колкото безстрашен беше в живота, толкова тих и смирен той посрещна смъртта си. Той напусна този свят без вся-

каква сантименталност и съжаление.“

Ученият, който преобърна представите на човечество за Вселената, Алберт Айнщайн, умира на 18 април 1955 г. в 1 часа и 25 минути от разрыв на аневризмата на аортата. Малко преди последния си дъх произнесъл няколко думи на немски, но американската медсестра не могла после да ги възпроизведе.

Тъй като не възприемал абсолютно никакви форми на култа към личността, приживе Айнщайн забранил пищно погребение с гърмки церемонии и помолил часът и мястото на погребението да не се разгласяват. Само 12 души, най-близки приятели, изпратили великия учен в последния му път. Тялото му било кремирано, а прахът му развял от вътъра...

Няколко от многобройните съществени завещани от Айнщайн:

- Две неща са безгранични: Вселената и човешката глупост. За Вселената все пак не съм сигурен.

- Ако А е успехът в живота, то тогава А е равно на $x + y + z$, където х е работата, у е забавлението, а z е да си държи устата затворена.

- Гравитацията не е отговорна за тези, които падат в капана на любовта.

- Лудост е да правиш едно и също нещо и да очакваш различни резултати.

- Аз нямам специален талант. Аз съм само страстино любопитен.

- Ако не можете да обяснете нещо на едно дете

За връзка с редакторите на „Трибуна Арсенал“:
Деляна Бобева: 0882 98 70 13, e-mail: didab@abv.bg
Диана Рамналиева: 0882 98 70 14, e-mail: diana_ramnaliева@abv.bg
Мария Ращкова: 0882 98 70 12; Първолета Петкова: 5 74 55

arsenal®

Тайно оръжие

Рубрика за красивите лица на „Арсенал“

Име: Пламена Иванова
Месторабота: „Арсенал“ АД, Завод 4/170, инженер-производство
Години: 26
Зодия: Рак
Хоби: Рисуване.
Когато ти е трудно?
- Усмихвам се на живота.
Приятелите са?
- Най-ценното богатство.

Мария Ращкова

Поздрав

Честит
Димитровден!

Живи и здрави на всички строители!

Инж. Цв. Шиков,
проектантите и всички
строителни работници от
„Арсенал“ АД